

[Viggo Starcke.]

gennem gentagne devalueringer og kroneforringelser. I løbet af knapt 20 år er det lykkedes at få bugt med de to trediedele af den danske krones værdi. Retsforbundet ønsker monopolerne fjernet, udbygningen afskaffet, handelen frigjort og kronen frigivet, så kronekursen kan fastlægges i forhold til anden valuta gennem markedsbestemt vekselkursforhold.

Vi må desværre mistænke regeringen for, at den, ikke bevidst, men rent ubevidst gennem disse forslag, som går udenom de virkelige årsager, ligesom skjuler monopolenes magt og bevarer den. Hvis de foreliggende lovforslag bliver vedtaget, vil deres bestemmelser komme til at ødelægge arbejdslysten i Danmark, fordi de i høj grad vil fjerne motivet til at bestille mere og producere mere. Den højtærede finansminister vil have produktionen op og forbruget ned, men når forbruget skal ned og produktionen skal op og det er vanskeligt at anvise købere udenfor landet til den forøgede produktion, hvem skal så egentlig købe den forøgede produktion?

Retsforbundet er imod skatter, fordi de gør det arbejdende folk fattigt. Hvis forbruget er for stort, er det ikke hos det arbejdende folk. Regeringens skatteforslag fjerner ikke årsagerne til den store købekraft, der kommer af de store indtægter, som visse folk har uden en tilsvarende produktion. Regeringens forslag er ikke rettet mod særrettighederne, monopolerne eller den falske, usunde kapital, og vi fra vor side vil ikke gå med til at lægge nye byrder på det arbejdende folk.

Alfred Jensen: Der har ikke i mit parti rådet så spændte forventninger med hensyn til statsministerens tale og de lovforslag, som finansministeren ville fremsætte, som i det ærede medlem hr. H. C. Hansens parti — og det af naturlige grunde. Vi vidste jo, at de to partier, der nu har dannet regering sammen, har fulgt den samme politiske hovedlinje som det tidligere regeringsparti. De har været enige om Atlantpolitikken, har været enige om at føre den politik, som lagde byrder på befolkningen, og det er fremgået af de debatter, der har været ført, at det i og for sig mere var tempoet, hvori man ville lægge byrderne på befolkningen, end egentlig disse byrders omfang og størrelse, diskussionen drejede sig om. Oppositionen i sin tid bebrejdede jo regeringen, at det ikke gik stærkt nok; så måtte det være logisk, at når der kom en ny regering, ville der komme fart i tingene. Det har

også været tilfældet. Venstres ordfører, det ærede medlem hr. Øllgaard, roste jo regeringen, fordi den så hurtigt kom med forslag.

Hvis man ser på de forslag, der er til behandling her i dag, og tænker på, hvad der vil fremkomme som resultat af udvalgsforhandlingerne, så indser man, at der vil blive lagt umådelige byrder på befolkningen. Ser man alene på de foreliggende lovforslag får man måske ikke indtryk af, at det i særlig grad er den jævne, brede befolkning, der bliver ramt. Man kan måske endog fristes til at indbilde sig, at der her er lagt skatter på den del af befolkningen, som bedst har evne til at betale dem, og at man stort set har realiseret den tanke, man gang på gang har givet udtryk for, men aldrig har realiseret, når man sagde, at de stærkeste skuldre skulle bære de største byrder. Men det er kun tilsyneladende, at det er sådan. I virkeligheden er de fire lovforslag, der her er fremsat, og de foranstaltninger, som vil blive truffet i samme forbindelse, af en sådan beskaffenhed, at alle byrderne væltes over på det arbejdende folk, dem, der til daglig kun har fra hånden i munden, og som i og for sig har byrder og afsavn nok. De kommer til at ramme den arbejdende befolkning i by og på land; de kommer til at ramme de gamle, de syge, de enligstiliede, de arbejdsløse — kort og godt: de vil komme til at ramme alle dem, som de forskellige partiers talere ude omkring på vælgermøderne, og når de ellers henvender sig til vælgerne, foregiver at ville hjælpe og skåne overfor tidens tryk. Det er derfor fuldt berettiget at sige, at den lovgivning, der gennemføres her, er en lovgivning, der, som Madsen-Mygdal i sin tid sagde, skærer i levende kød. Ja, jeg tror, man har ret til at sige, at Madsen-Mygdal her har fundet sin overmand, og det er ikke underligt, at den menige mand i Danmark spørger sig selv, om det ikke havde været bedre at bevare en socialdemokratisk regering.

Sammenholder man udtalelserne fra den debat, der gik forud for regeringens tilbage-træden — det foretrækker jeg at sige fremfor regeringens fald —, vil man se, at der ikke var stor forskel i den daværende handelsministers og den nuværende finansministers ordvalg. De talte begge om de byrder, der skulle lægges på befolkningen, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen gik endog så vidt, at han bebrejdede oppositionen, at den optrådte, som den gjorde det i denne tid, da man skulle ud til befolkningen med byrder så store, at de var større end nogensinde før i rigsdagens historie. Ja, jeg synes ikke, der kan være meget at tage fejl af.